

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΓ'. - Φύλ. 13 * ΗΘΗΝΑ, ΣΑΒΑΤΟ, 23 ΤΟΥ ΜΑΡΤΗ 1915 * ΑΡΙΘΜΟΣ 558

ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ ΥΨΩΝΕΤΑΙ ΑΜΑ ΔΕΙΞΗ
ΠΩΣ ΔΕ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ
ΨΥΧΑΡΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΝΑΣ ΑΚΡΟΑΤΗΣ. Μία διάλεξη γιά τὸ Μιβίλη.
Ο ΑΔΕΛΦΟΣ ΜΟΥ Ο ΓΙΑΝΝΗΣ. Καὶ πάλι γιά τὴν Κυ-
βερνητικὴ πολιτικὴ.
Ν. ΓΙΑΝΝΙΟΣ. Ὑστερ' ἀπὸ τὴς προχθεσινῆς δηλώσεως.
ΦΩΤΟΣ ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ. Βοιωτία.
ΓΟΥΣΤΑΒΟΣ ΓΚΕ-ΓΕΡΣΤΑΜ. Τὸ βιβλίον τοῦ μικροῦ
ἀδελφοῦ (συνέχεια).
GONFALONIERE II: Ἀνταπάντητη.
ΜΑΡΙΑ ΣΑΜΟ-Γ'ΑΗ. Μορφές περιστατικές.
ΠΑΝΟΣ Α. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ. Ἀντίχριστος.
ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ. Ο.ΤΙ ΘΕΛΑΕΤΕ. ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑ-
ΤΟΣΗΜΟ.

ΜΟΡΦΕΣ ΠΕΡΑΣΤΙΚΕΣ

Μορφές ποὺ σὰν ὀνειράτα
Γοητευτικά σὰς εἶδα
Καὶ σύντομα κι ἀγύριστα,
Μορφές περαστικές,
Ἄλλες μὲ γέλιο ξένοιαστο,
Γέλιο γεμᾶτο ἐλπίδα,
Κι ἄλλες μὲ κἀποια πένθυμη
Γαλήνη, σκεπτικές,

Μορφές ποὺ σὰς ἀγάπησα,
Ξεχωριστὲς γιὰ μένα,
Ποῦ τάχα τώρα βρίσχεστε,
Σὲ ποιά μεριά τῆς γῆς;
Ἀκόμα τάχα μένουνε
Τὰ κἀλλη σας παρθένα
Καὶ τὴ λευκὴ σκορπίζουνε
Λαμπράδα τῆς αὐγῆς;

Ἦ μήπως σὰς ἀλλάξανε
Τὰ βάσανα, τὰ χρόνια
Καὶ τὴ δροσιὰ σὰς πήρανε
Τῆς νιότης καὶ τὸ φῶς;
Ἀλλοίμονο, ἴσως γείρατε
Στὴ νύχτα τὴν αἰώνια
Καὶ πέθανε τὸ γέλιο σας
Κι ὁ πόνος ὁ κρυφός.

Μορφές, δὲν ξέρω τί εἶτανε
Γραμμένον σας νὰ βοῆτε,
Ὡ-ἔσσις ποὺ τὴν ἀτόκοσμη
Μοῦ δώσατε χαρά,
Μὰ στὴν ψυχὴ μου πάναγνες,
Ὡραῖες σὰν τότε ζῆτε,
Κι ἀπὸ τὸ χρόνο ἀπειραχτες
Κι ἀπὸ τὴ συφορὰ.

ΜΑΡΙΑ ΣΑΜΟ-Γ'ΑΗ

ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΥΒΕΡΝΗ- ΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Ἐπικουθώντας τὴν ἔρευνα γιά νᾶθροῦμε, ποιά
εἶν' ἡ Κυβερνητικὴ πολιτικὴ, ρίχνουμε μιά ματιά στὰ
ἔργα τῆς Κυβερνήσεως.

Γράφει στὸ χτεσινὸ τῆς φύλλο ἡ «Ν. Ἡμέρα» :

«Συμφέρον καὶ ἡμῶν εἶναι νὰ δημιουργηθῇ μία
ισχυροτάτη βαλκανικὴ δύναμις, ἥτις νᾶνταχθῇ κατὰ
τῆς ἐν Ἀνατολῇ διεισδύσεως τοῦ Αὐстроγερμανισμοῦ.
Διότι ἐπικράτησις ἐν Ἀνατολῇ τοῦ Αὐстроγερμανι-
σμοῦ εἶναι ἐπικράτησις τῶν Τούρκων, ἰσχυροποίησις
δὲ αὐτῶν εἶναι καταστρεβίς τοῦ Ἑλληνικοῦ στοιχείου.
Ἐπομένως τοιοῦτος συνδυασμός, δι' οὗ θ' ἀπετρέπετο
ἡ ἐν Ἀνατολῇ ἐπικράτησις τῆς Διπλῆς Συμμαχίας, θὰ
ἡτταλίζετο δ' ἐξ ἀντιθέτου ἡ ἐπικράτησις τῆς Συνεν-
νοήσεως, θὰ ὠφέλει τὴν Ἑλλάδα σημαντικῶς, ἥτις θὰ
ἠδύνατο νὰ ποδὲλῃ μετ' ἀσφαλείας τότε εἰς τὴν φι-
λίαν τῆς Ἀγγλίας κυρίως, τὰ συμφέροντα τῆς ὁποίας
ἐν τῇ Μεσογείᾳ δὲν ἔρχονται εἰς ἀντίθεσιν πρὸς τὰ
συμφέροντα τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ.»

Κάθε λογικὸς ἄνθρωπος ὕστερ' ἀπ' αὐτὴ τὴν ὁμο-
λογίαν δὲν μπερδεύει νὰ συμπεράνῃ : Λοιπὸν ἡ θέση
τῆς Ἑλλάδος ἐστὶ ἡ ἀλλοιῶς εἶναι στὸ πλεῖρον τῆς Ἀγ-
γλίας καὶ τῶν συμμάχων τῆς, ποὺ πολεμοῦν τοὺς
Τούρκους καὶ τὸν Αὐстроγερμανισμό. Κι ἀφοῦ εἶν'
ἐστὶ, χρέος ἔχει ἡ Ἑλλάς ὅχι μόνον μὲ τὰ λόγια νᾶ-
ναι στὸ πλεῖρον τῆς Ἀγγλίας, ἀλλὰ καὶ θετικὰ νὰ
συντελέσῃ γιὰ τὴ συντριβὴ τῶν Τούρκων καὶ εἴτε μο-
ναχί, ἂν γίνεταί, νὰ κηρυχθῇ συμμάχος τῆς Entente
εἴτε μὲ τοὺς γείτονάς τῆς, ἂν δὲν μπορεῖ μονάχη. Καί,
ἂν χρειάζεται τὸ δεύτερον καὶ ἔξερῃ ὅτι δύσκολο νὰ συμ-
φωνήσῃ μὲ τοὺς ἀχόρταγους γείτονους δίχως μερικὲς
παραχωρήσεις, πρέπει νὰ σκεφτῇ ὅτι μπορεῖ νὰ ἔρθῃ
στὴν ἀνάγκη νὰ τίς κἀνῃ τίς παραχωρήσεις. Καὶ πρέ-
πει, ὅταν πειθῇ ἔρθῃ στὸ ἀπροχώρητο, νὰ δεχθῇ καὶ νὰ

τις πραγματοποιήσῃ, ἀφοῦ δέχῃς αὐτὲς δὲ θὰ ὑπάρχῃ σωτηρία γιὰ τὸν Ἑλληνισμό τῆς Τουρκίας κι ἀφοῦ ἡ σωτηρία αὐτοῦν ἀξίζει ἀμέτρητες φορές περισσό-τερο ἀπ' τὸ κομμάτι ποὺ μὲ ἀσφάλειες καὶ ἀποζημιώσεις μπορεῖ νὰ γίνῃ ἀνάγκη νὰ παραχωρήσουμε.

Ἔτσι δὲν ἔπρεπε μὲ κάθε λογικὸ ἄνθρωπο νὰ συμπεράνῃ κ' ἡ ἡμερίδα ;

Καὶ θάπρεπε ἔτσι νὰ κάνῃ ἡ Ἑλλάδα κ' ἔτσι νὰ σκεφτῇ καὶ ἂν ἐπρόκειτο μονάχα γιὰ τὴν ἀπλὴ σωτηρία τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Μὰ ὅταν πρόκειται μὲ τὴ συμμετοχή μας στὸν ἀγῶνα—ἀφοῦ κατὰ τὴν ὁμολογία τῆς «Ν. Ἡμέρας» σὲ τέτια περίστασι «θὰ ἡσφαλίζετο ἡ ἐπικράτησις τῆς Συνεννόησεως» — καὶ νὰ λευτερώσουμε ἓνα τοῦλάχιστο ἑκατομύριο Ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ καὶ νὰ κερδίσουμε ἑδᾶφος Ἑλληνικὸ ἴσο μὲ τὸ σημερινὸ βασιλεῖό μας ; Πόσο περισσότερο ἔπρεπε νὰ τονίσῃ στὸ συμπέρασμα ποὺ θάπρεπε νὰ βγάλῃ μὲ κάθε λογικὸ ἄνθρωπο κ' ἡ «Ν. Ἡμέρα» ὅτι γιὰ τέτιο λόγο καὶ τέτιο σκοπὸ κ' ὑπέρτατη ἀνάγκη εἶναι καὶ ἀξίζει ὅσο νὰ πῆς νάγωνιστοῦμε μ' ὅλη μας τὴ δύναμη καὶ στὴν ἀνάγκη νὰ κόψουμε, ὅσο κι ἂν μᾶς πονῇ, καὶ κομμάτι ἀπ' τὸ ἑδάφός μας ;

Μ' ἀντὶς νὰ κάνῃ αὐτό, τί λέει ἡ «Ν. Ἡμέρα» ; Λέει : «Ἀλλὰ καὶ ἂν ἀκόμη ὑπῆρχον ἐλπίδες νὰ ἐπεκταθῇ ἡ Ἑλλάς, συμφῶνως πρὸς μυήτους ἐθνικοὺς πόθους, πρὸς τὰ παράλια τῆς Μ. Ἀσίας, πάλιν δὲν θὰ ἦτο δικαιολογημένη ἡ πρὸς τὴν Βουλγαρίαν παραχώρησις» (κόβουμε μιὰ λέξη, «τῆς Μακεδονίας», γιὰτ' εἶναι κακόπιστο νὰ λέμε ἔτσι γιὰ μιὰ μικρὴ γωνιά).

Μ' ἀφοῦ δὲ δέχεται καμμιά παραχώρησι — καὶ ποιός, παρακαλοῦμε, τὴ δέχεται ἔτσι στὰ καλὰ καθούμενα ; Ὁ Βενιζέλος μήπως ; — συμπεραίνει τοῦλάχιστο ὅτι γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ Ἑλληνισμοῦ πρέπει νὰ τολμήσουμε νὰ βγοῦμε καὶ μόνοι ἀπ' τὴν οὐδετερότη καὶ γίνεται ὑπέρμαχος τοῦ Βενιζέλου, ποὺ τελευταῖα ἀκριβῶς γιὰ τοῦτο ἀγωνίστηκε ; Καὶ χτυπάει κείνους ποὺ δὲ δέχτηκαν ὡς δυνατό οὔτε μιὰ μόνο μεραρχία νὰ δώσουμε γιὰ νὰ κηρυχτοῦμε σύμμαχοι τῆς Entente ; Ἄμ δὲν τὸ κάνει ; Ἀκοῦστε τὴν. Ἀφοῦ εἶπε πῶς εἶν' ἀδύνατο νὰ γίνῃ καμμιά παραχώρησι, ἐγάζει ἓνα γριφώδικο, μὰ κ' εὐκολόνοιστο, συμπέρασμα : «Ἄρα», λέει, «αἱ σκέψεις αὐταὶ, αὐταὶ καθ' ἑαυτὰς, ὡς ἀντιλήψεις τῆς πολιτικῆς τῆς προκατόχου κυβερνήσεως δέον νὰ κριθοῦν καὶ ἀπὸ τοιαύτης ἀπόψεως καὶ θὰ κριθοῦν ὑπὸ τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, καλουμένου διὰ τῶν ἐκλογῶν νὰ ἐκφέρῃ γνώμην, ἂν ἀσπάζεται ἢ ὅχι τὰς ἀντιλήψεις τῆς προκατόχου κυβερνήσεως περὶ παραχωρήσεων, ἐν συνδυασμῷ μάλιστα μὲ νέους πολέμους καὶ νέας θυσίας».

Δηλ. τὸ ἄρθρο τῆς «Ν. Ἡμέρας» λέει μὲ λίγα λόγια τὰκόλουθα : «Ἡ σωτηρία τοῦ Ἑλληνισμοῦ βρίσκεται σ' ἓνα Βαλκανικὸ Σύνδεσμο σύμμαχο τῆς Συνεννόησεως. Ὁ Βαλκανικὸς αὐτὸς Σύνδεσμος δὲ γίνεται ἄλλοιώς—ὅσο καὶ ἂν τὸ θέλουμε—παρά, ἂν κάνῃ

παραχωρήσεις ἢ Ἑλλάδα. Παραχωρήσεις ὅμως ἢ Ἑλλάδα εἶναι ἀδύνατο νὰ κάνῃ. Λοιπὸν ὁ σωτήριος γιὰ τὸν Ἑλληνισμὸ Βαλκανικὸς Σύνδεσμος εἶναι πρᾶμα ἀκατόρθωτο κατὰ τὴν κυβερνητικὴν πολιτικὴν καὶ κατορθωτὸ μόνο μὲ τὴν πολιτικὴν τοῦ Βενιζέλου. Λοιπὸν νὰ δώστε μαῦρο τοῦ Βενιζέλου».

Τὰ ἴδια λένε καὶ οἱ χτεσινὲς «Ἀθηναί». «Ὅτι ἡ ἐμπειροὺς προέρχεται ἀπὸ τὴν ἴδια θολὴ πηγὴ εἶναι περὶ τὸ νὰ βουτήξουμε καὶ στὸ βούρκο τοῦ «Χρόνου» καὶ τοῦ «Σκρίπ» καὶ τῆς «Ἀστραπῆς» γιὰ νὰ τὰνακαλύψουμε. Τὴν ἔχουμε τέλος πάντων χειροπιαστή τὴν κυβερνητικὴν πολιτικὴν.

Ἡ Κυβέρνησι σωτηρία τοῦ Ἑλληνισμοῦ δὲ ζητάει. Ἀπαγε τῆς βλασφημίας ! Ἑλληνισμὸς κ' ἐθνικὰ δίκαια κ' ἑλληνικὲς χώρες ἄς πᾶνε στὸ διάλογο, λέει. Εἶναι ἰσοδύναμα μὲ τὸ Βελουχιστάν ! Ἔτσι συμπεραίνουμε, ἀφοῦ τὰ ὄργανά της δὲ μᾶς δείχνουν τρόπο σωτηρίας καὶ στὸ μόνο τρόπο π' ἀναφέρνουνε, ποὺ θὰ μπορούσε κατὰ τὴν ὁμολογία τους νὰ φέρῃ τὴ σωτηρία, βάζουνε ἀνυπέρβλητο φραγμὸ. Ἀλλὰ τί ζητάει λοιπόν ; Ζητάει νὰ κριθοῦν οἱ σκέψεις τοῦ Βενιζέλου «αὐταὶ καθ' ἑαυτὰς» ! Νὰ μὴν κρατήσουμε σημεῖωσι ὅτι θὰ παίρναμε τὴ δυτικὴ Μικρὴ Ἀσία καὶ θάχαμε μέρος στὴ διοίκησι τῆς Πόλης μὲ τὴν ἐξουσίαν καὶ τὴ νίκη τῆς Συνεννόησεως κι ὅτι αὐτὴ ἡ νίκη γίνεται πιθανώτερη μὲ τὴν παραχώρησι ποὺ θὰ κάναμε τυχόν κι ὅτι θὰ σή-ναμε ὅπωςδήποτε τὸ βουργάρικο μίσος καὶ ἔχχαμε ἀλογάριαστα οἰκονομικὰ ὠφελήματα ἀπὸ ἓνα Βαλκανικὸ Σύνδεσμο καὶ μεγάλον ἐξαλάφρωμα ἀπὸ στρατιωτικὰ βάρη. Νὰ κρίνουμε μονάχα ἔτσι : Μωρὲ τὴν Καβάλλα θέλει νὰ παραχωρήσῃ ὁ Βενιζέλος ; Μαῦρο τοῦ προδότη !

Τί κι ἂν φωνάζει ἡ ἀλήθεια ὅτι ὁ Βενιζέλος τὴν παραχώρησι τὴν εἶχε μόνο στὰ κατάδαθα τῆς σκέψης τοῦ κρυμμένη καὶ θὰν τὴ διαπραγματεύετανε στὴν ἐσχατὴ ἀνάγκη καὶ μόνο μὲ τοὺς ἔρους ποὺ ἀρ-διάζει στὸ γράμμα τοῦ πρὸς τὸ Βασιλεῖον, δηλ. ἔταν καὶ ἂν θὰ παίρναμε τὴ Μικρὴ Ἀσία καὶ ἔταν θὰ γίνονταν ὅλα τὰ χρειαζόμενα ; Ἡ Κυβέρνησι τοὺς σβίγει ἔ-λους αὐτοὺς τοὺς ἔρους—κύττε. τὰ κακόπιστα ἄρθρα τοῦ κυβερνητικοῦ τύπου—ἡ τοὺς χαραχτιρίζει παραμύθια καὶ πραγματικὴ καὶ ἄμεση κηρύχνει μόνο τὴν παραχώρησι. Κρίνει καὶ θέλει νὰ κρίνουμε κ' ἐμεῖς «αὐτὰς καθ' ἑαυτὰς» τίς σκέψεις τοῦ Βενιζέλου, νὰ δώσουμε μαῦρο τοῦ προδότη κι ἄσπρο τῆς εὐγενείας της κ' ἔτσι νὰ κάτσουμε καλὰ κ' οἱ Μπαλτατζήδες μὲ τὸ Ἐπιτελεῖο καλύτερα.

Νὰ τὴν ἡ κυβερνητικὴν πολιτικὴν. Κ' ἐμεῖς οἱ κοῦτοι δωπέρα ψάχναμε νὰ βροῦμε ποιά διαφωνία ἔρριξε τὸ Βενιζέλο. Νὰ τέλος πάντων ποὺ ξεκαθαρίζουνε τὰ πράματα. Ἡ Κυβέρνησι, ἀφοῦ στὴν ἀρχὴ ζήτησε νὰ γελάσῃ τοὺς κουτόφραγκους καὶ τοὺς κουτορωμιούς ποὺ τοὺς ξινοφάνηκε τὸ πέσιμο τοῦ Βενιζέλου ὅτι ξακο-λουθαί ἡ ἴδια πολιτικὴ τοῦ Βενιζέλου καὶ ὅτι μόνο

ή στιγμή δὲν κρίθηκε κατάλληλη γιὰ νὰ δοῦμε ἀπ' τὴν οὐδετερότη—ἐνὸς παράλληλῃ σ' ἄλλους Ρωμιοὺς κηρυχνότανε ὅτι πρόγραμμά της εἶναι νὰ μὴ γίνῃ πόλεμος—κι ἀφοῦ ὕστερα τὴ μιὰ μέρα γέμισε τὶς τσέπες της μὲ ἀνταλλάγματα— ὅχι σὰν τὸ Βενιζέλο πού θά-θγαῖνε δὶχως ἀνταλλάγματα! — καὶ τὴν ἄλλη τὶς ἡ-δαιασε, κόλλησε τέλος στὸ Βουργάριο κίνδυνο — βρὲ κοῦτιοι ἐκλογεῖς, αὐτόνε θὰ ψηφίσετε, πού θὰ μᾶς ἔφερνε τὸ Βουργάριο στὴν Ἀθήνα καὶ στὸν Καδομα-λιά;—καὶ τώρα ἔδωλε καὶ τὴν κορωνίδα : 'Ο Βουργάριος κίνδυνος δὲν ἐξουδετερώνεται, γιὰτὶ ἐμεῖς πα-ραχωρήσεις δὲν κάνουμε. Μαῦρο λοιπὸν τοῦ Βενιζέ-λου τοῦ παραχωρησιάρη!

Τὰ ἀρχεῖα τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν δὲ χρειάζεται πειὰ νὰ μελετηθοῦνε περισσότερο. Δὲ φτάνουνε τόσα ψέματα; Πολιτικὴ μας ἡ ἴδια, ἡ οὐδετε-ρότη' ἂν ἔδοῦμε, θάδοῦμε μὲ γεμάτες τσέπες, μὰ, ἔννοια σας, δὲ βγαίνουμε· μένουμε οὐδέτεροι ἐξ ἀνάγκης γιὰ τὴ Βουργαρία· παραχωρήσεις σὰν τὸ Βενι-ζέλο δὲν κάνουμε. Δὲν εἶναι ἀρκετὰ αὐτὰ τὰ ψέματα, γιὰ νὰ κερδίσῃ ἡ Κυβέρνηση τὴν ἐκλογή;

Λοιπὸν ἡ διαφωνία ἡ κυβερνητικὴ εἶναι νὰ φαγωθῇ ὁ Βενιζέλος. Μὰ γιὰτὶ νὰ φαγωθῇ; "Ε, γι' αὐτὸ πειὰ μὴν πολυρωτᾶτε. Δὲ μᾶς τὸ τηλεγράφησαν ἀπὸ τὴ Γερμανία. Μᾶς εἶπαν μόνο: "Εσείς δὲν εἴσατε καλοὶ νὰ διοικήσετε τὴ Μικρὴ Ἀσία. Καθίστετε στ' αὐγά σας, τὸ καλὸ πού σᾶς θέλουμε. Καὶ μάθετε ὅτι ἡ Ἰω-νία γιὰ σᾶς εἶναι ἰσοδύναμη μὲ τὴ Σομαλιλάνδη. Καὶ κεῖναι πού τὴν κατοικοῦνε δὲν εἰν' Ἕλληνες, γιὰτὶ τσαρούχια δὲ φοροῦνε οὔτε ψηφίζουνε τὸν Εὐταξία οὔτε μιλοῦνε ἀρχανίτικα. "Αστε τους νὰ κουρεύονται καὶ νὰ πετοκόβονται. "Ολη ἡ Μ. Ἀσία δὲν ἀξίζει τὰ ὅσα ἐνὸς Ἡμερᾶνοῦ συμπολίτη τοῦ Μεταξά. "Επειτα ἐπαρμεγαλώσατε, ἀφῆστε καὶ γιὰ μᾶς. "Εχετε τὴν Καβάλλα, κυτᾶζτε οὔτε πιθαμὴ νὰ μὴν παραχωρή-σετε, γιὰ νὰχετε αἰώνια ἀφορμὴ—ὅπως κι ὁ Φερδινάν-δος μὲ τὸ "Επιτελεῖο του, πού τοὺς συμβουλεύουμε καὶ κεινοὺς νὰ μὴν πᾶψουν νὰ ζητοῦν παραχωρήσεις — νὰ διατηρῆτε στρατοὺς καὶ στόλους, ναῦξάνετε τὸν προῦ-πολογισμό τῶν στρατιωτικῶν ὑπουργείων, νὰ πλερώνῃ ὁ κοῦτὸς κοσμάκης, νὰ μὴ γλυτώσῃ ποτὲς ἀπὸ τὴν κηρυχθέντα καὶ νὰ πιστέψῃ ὅπως καὶ στὴν ἐνδοξή πα-τρίδα μας πῶς ἔνας ὁ Θεὸς κ' ἔνας ὁ ἑάδερφος του Κάϊζερ δυὸ, οἱ δυὸ πόλοι τοῦ κόσμου. "Αν θέτ' ἐστεῖς, βάλτε καὶ ἕναν πάπα, νὰ γίνουν τρεῖς. Ποιά ἄλλη εὐ-δαιμονία σᾶς χρειάζεται; "Απὸ λουκάνικα καὶ μπέρκ, νὰ μᾶς παραγγεῖλτε ὅσα θέλετε.

Αὐτὰ, πού λέτε, μᾶς τηλεγραφήσανε ἡ τῆς τηλε-γραφήσανε τῆς Κυβερνήτης. Τὸ ἴδιο κάνει. Μαῦρο λοι-πὸν τοῦ Βενιζέλου!

"Ετσι τέλος πάντων τὴ νοιώσαμε τὴν κυβερνητικὴ πολιτικὴ. Κάνουμε λάθος μήπως; Μ' ἀπ' ὅσα λέει ἡ

«Ν. Ἡμέρα» τί ἄλλο θέλετε νὰ συμπεράνουμε; Καὶ πῶς θέλετε νὰ μὴ ρωτήσουμε: Ποιὸς ντούσμανης (τουρκ.=ὁχτρός) τοῦ Ἑλληνισμοῦ θὰ φερνότανε ἀλ-λοιώτικα ἀπ' ὅπως φέρνεστε;

Μπορεῖτε δίχως παραχωρήσεις νὰ σώσετε τὸν Ἑλ-ληνισμό καὶ νὰ κερδίσετε ὅσα μᾶς λείει ὁ Βενιζέλος πῶς θὰ κερδίζαμε; Γιατὶ δὲ βγαίνετε νὰ τὸ κάνετε; Καὶ γιὰτὶ δώσατε ἀφορμὴ νὰ βγοῦν στὴ μέση μυστι-κὲς σκέψεις τοῦ Βενιζέλου; Τί ἄλλο σημαίνει αὐτὸ παρὰ ὅτι ζητᾶτε νὰ συκοφαντήσετε, γιὰ νὰ κερδίσετε ὅχι χώρες ἐλληνικὲς, ἀλλὰ ψήφους, παλιόψήφους; Καὶ τί ἄλλο σημαίνει παρὰ ὅτι δὲ δίνετε πεντάρια γιὰ τὴ ζημιὰ πού γίνεται στὴν ἐθνικὴ ὑπόθεσι; Ποιά τέλος πάντων εἶναι ἡ πολιτικὴ σας, ἂν δὲν εἰν' αὐτὸ πού λέμε;

23.3.915

Ο ΛΑΕΡΦΟΣ ΜΟΥ Ο ΓΙΑΝΝΗΣ

ANTIXRISTOS!

Ὁλίγο φῶς καὶ μακρινὸ
σὲ μέγα σκότος κ' ἔρμο.

ΣΟΛΩΜΟΣ

— Μ' εἶπατε ἀπόψε, Χριστιανοί, ἀντίχρι-στο, γιὰτὶ δὲν μπήκα μεσ' τὴν ἐκκλησίά σας, γιὰτὶ τὸν προισκοκοίλη τὸν παπὰ δὲν κύτ-ταξα, γιὰτὶ δὲν ἄκουσα τὸ κρώξιμο τοῦ ψάλ-τη, γιὰτὶ δὲν εἶδα σας νὰ ποροφέρνετε στοῦ μαρτυρίου γύρα τὸ κρεββάτι...

— Μ' εἶπατε ἀπόψε, Χριστιανοί, ἀντίχρι-στο—πού τὸ Χριστὸ τὸν ἔχετε ἀντιστήλη: στὸ ψέμα, στὴν κλεψιά, στ' ἀνόμημα...

— Μ' εἶπατε ἀπόψε, Χριστιανοί, ἀντίχρι-στο. Μὲ βροῖσατε. Μὲ κρούσατε μασσόνο, γιὰτὶ στὸ πλάι σας δὲ λειτουργήθηκα, γιὰτὶ δὲ δά-κρυσσα μὲ τὸ δικό σας πόνο....

Μόνος. Τὸ φιδωτὸ δρομάκι ἔπιασα—'Α-λαργινὰ ἀπ' τὸν κουρνιαχτό, τὴ σκόνη, μα-κριὰ ἀπὸ τῆς ζωῆς τὴ φουσκοθάλασσα—τὴν ἐκκλησίαν τῶν πόθων μου ζητώντας.

Ζητώντας τὸ ξωκκλήσι τὸ λευκὸ—πού τὴ δική μου τὴ θρησκεία κλείνει.

Παράδειρα στὴν μπόρα, στὸ βοριά. Χτυ-πήθηκα στὸ μαῦρο τὸ σιφοῦνι—ὡς πού στὸ τέλος κεῖ τ' ἀγνάντεψα στὸ φρούδι ἐνὸς γκρε-μοῦ νὰ γέρνει...

Καὶ τῶβρα. Νάτο. Δέστε:

Μικρό, λευκὸ, βυζαντινόρρυθμο—μὲ σιμόρ-τα γύρ' ἀλγαριὲς καὶ σκοῖνα. Δίχως καμπά-να, δίχως σήμαντρο—ἀπλό, σεμνὸ, ὥραιο—